

KRUGOVI MOĆI

Vodič kroz likove

Jevto Vrtikapa – *ministar za državni razvoj i evropska pitanja, Predsednik Sposobne stranke*
 Izabela–Bela Lucić – *šefica kabineta ministra Vrtikape*
 Soka Buva – *starija Vrtikapina sekretarica*
 Caca – *mlađa Vrtikapina sekretarica*
 Premijer Dragutin–Guta Karanfilović – *predsednik Vlade*
 Stojko Obestić – *premijerov šef kabineta*
 Minja Čvorković – *ministarka policije*
 Slavoljub Drezgić – *zamenik predsednika Sposobne stranke*
 Vlajka Drezgić – *Slavoljubova žena, zamenica ministra kulture*
 Marica Žugić – *potpredsednica Sposobne stranke*
 Milovan Masnikosa – *potpredsednik Sposobne stranke*
 Ivo Komad – *generalni sekretar Sposobne stranke*
 Vlasta Čuturilo – *predsednik Izvršnog odbora Sposobne stranke*
 Tatomir Tihić – *portparol Sposobne stranke*
 Isidor Zec – *šef poslaničke grupe sposobne stranke*
 Blagica – *Vrtikapina žena*
 Caja – *Vrtikapina tašta, psihijatar u penziji*
 Čočko – *Vrtikapin sin*
 Radica Knut – *Vrtikapina svastika*
 David Nakalamić – *marketinški stručnjak*
 Miloš Nakalamić – *marketinški stručnjak*
 Gavriilo Punišić – *tajkun, finansijer Sposobne stranke*
 Dimitrije Petrović – *finansijer Sposobne stranke*

Živko Tutundžić – *finansijer Sposobne stranke*
 Viobranka-Viki Međed – *finansijer Sposobne stranke*
 Jorgen Simonsen – *Danac, šef Evropske misije u Srbiji*
 Bosiljka Šetalo – *Simonsenov prevodilac*
 Davor Piškulić – *hrvatski grof*
 Žitomir Bandić – *večiti opozicionar*
 Džordž Hadžidžordžević – *Džole – zamenik ministra Vrtikape*
 Lukrecija – *primadona i ministarka kulture*
 Urednik Čaušević – *urednik dnevnih novina „Znak pitanja“*
 Radoš Ožegović – *ministar bez portfelja i potpredsednik Vlade*
 Lepomir Bulj – *predsednik sindikata*
 Pukovnik – *šef tajne službe*
 Reks – *agent tajne službe*
 Dojčilo Manić – *novinar*
 Tajo – *premijerov tata*
 Marta Martić – *TV voditeljka, samohrana majka*
 Bokčilo – *vlasnik fabrike lekova*
 Fitelj – *kriminalac, tek izašao sa robije*
 Joksims Vučetin Sladojević, zvani Đovani – *izaslanik crnogorske Vlade*
 Golubica – *madam, vlasnica bordela*
 Marisa – *prostitutka*
 Razumenka Gordić – *čistačica u zgradi Vlade*
 Tihić – *Tatomirov otac*
 Guverner – *čelnik Narodne banke*
 Vidojko Ćorović, zvani Tužilac – *tužilac*
 Roža Barna – *ministarka bez portfelja, zadužena za nacionalne manjine*
 Žaklina Čadenović-Mrđenović – *voditeljka TV-duela*
 Ljubomir Bezbradić – *lider opozicije*
 Milosija – *Vrtikapina tetka*
 Pop Jovaš – *sveštenik*
 Jevdokija – *Isidorova majka*
 Ben – *Belin brat*
 Portir u zgradi Vlade
 General Avakumović – *direktor Vojne obaveštajne agencije*
 Zlatibor Dovragović – *ministar odbrane*
 Jagoš Čučković – *predsednik Srbije*

*Svi likovi su izmišljeni...
 Samo je Srbija stvarna!*

Bliži se ponoć. Nad Beogradom se nadvija magla, obojena nekom čudnom, crvenkastom bojom.

Grandiozno zdanje Skupštine Srbije obasjano je snopovima raskošne svetlosti. Čak i iznutra, zgrada blista punim sjajem. U njenoj velikoj sali, u usijanoj atmosferi, okupili su se izabrani predstavnici naroda.

– Zaklinjem se da ću dužnost člana Vlade obavljati u skladu sa Ustavom i zakonom – ne trepnuvši, odlučno i svečano, pred očima cele nacije, obavezao se novoizabrani ministar, Jevto Vrtikapa.

Kroz zvižduke opozicije probijao se tek pokoji, nevoljni, aplauz njegovih novih koalicionih partnera, dok je kamera državne televizije zumirala potpis koji je, sigurnim potezom, stavljao na tekst zakletve.

Za misterioznu ženu, ubojite lepote, koja je, u mraku jednog od kabineta u zgradi Vlade, gledala prenos Skupštine, osmeh na njegovom licu značio je samo jedno: uspećemo!

Atraktivna crnka, u srednjim tridesetim, udobno se zavalila u kožnu fotelju, pored masivnog radnog stola, izrađenog

u duborezu od orahovog drveta. S teškom mukom, ali i s velikom ljubavlju, napravili su ga predratni komunisti, robijaši iz Lepoglave. Posmatrala je nogare, u obliku strašnih lavova, sa razjapljenim čeljustima na kraju, misleći kako ništa bolje od toga ne simbolizuje surovost mesta na kome se nalazi.

Iako je očekivala taj poziv, trgao ju je zvuk mobilnog:

– Da, gledam... Sad smo bliže našem cilju...

Ministar Vrtikapa davao je izjave novinarima koji su se sjatili oko njega u skupštinskom holu. Veštinom iskusnog političara, gledao je direktno u kamere koje su ga okruživale:

– Ovo je istorijski dan za Srbiju! – ponosno izjavi.

– Po čemu ćete se vi razlikovati od vaših prethodnika?

– Mi nećemo, kao oni, praviti afere. Mi ćemo graditi i izgraditi modernu Srbiju. I dokazaćemo da smo prave patriote.

– Šta možemo očekivati od vas, kao ministra?

– Sigurno je da neću podleći korupciji, a vi ćete imati uvid u sve što radim. Sve čestito i javno!

Žagor je postajao sve jači.

– Šta će biti vaš prvi potez?

– Iz ovih stopa idem da radim... Danonoćno, za Srbiju...

– Za sebe ili za Srbiju? – polete ka njemu cinično pitanje iz mase, ali on potrča ka izlazu, da ga slučajno ne bi okrznulo.

Silazeći stepenicama ka službenom autu sa zatamnjenim staklima, pun nove, neuobičajene snage, osmotrio je dve skulpture Tome Rosandića. *Igrali se konji vrani*, tako se zovu. Moćno su krasile ulaz u zgradu Skupštine.

„Konji se bore sa ljudima... Ili, ljudi sa konjima? Svejedno“, pomisli. Istovremeno, seti se vica na temu tih skulptura. Jedna je prikazivala čoveka kako gura konja ka zgradi, a druga čoveka koji vuče konja iz zgrade... Novine su to zlobno protumačile: teško je konja u Skupštinu ugurati, a još teže konja iz Skupštine izgurati...

„Štampa je previše slobodna u ovoj zemlji“, shvati Vrtikapa u prvim minutima svog ministarskog mandata. „To bi trebalo ispraviti. Sreća da ispred zgrade Vlade nema konja. Uglavnom su unutra“, prolete mu misao kroz glavu, ali je brzo otera. „Naravno, to se ne odnosi na mene“, uteši se, pa energično sede na zadnje sedište, visoko uzdignute glave, čekajući da mu obezbeđenje zatvori vrata.

Auto nestade u magli. Iskusni šofer je, i bez pitanja, nepogrešivo znao kuda treba da vozi.

Dok su poslanici umorno napuštali monumentalno zdanje, novinar javnog servisa uključio se direktno u ponoćne vesti:

– Poštovani gledaoci, upravo ste čuli gospodina Jevtu Vrtikapu, predsednika Sposobne stranke i, od pre nekoliko trenutaka, novog ministra za državni razvoj i evropska pitanja u najnovijoj koalicionoj Vladi, koja je upravo formirana na pepelu prethodne...

Žena opasne lepote u zgradi Vlade osmehnu se i, dok je palila crni *Davidoff-slims*, okrenu jedan broj:

– Alo, Bela ovde... Ti si u stranci? Odlično! Ko je sve tu? – oprezno se osvrnu oko sebe. – Pažljivo slušaj šta pričaju skotovi, pa mi posle javi... Samo, pazi da neko ne vidi da mene zoveš...

* * *

U sedištu Sposobne stranke, celokupna partijska vrhuška uzbuđeno je pratila zbivanja u Skupštini.

Na čelu stola sedeo je zamenik predsednika, sredovečni Slavoljub Drezgić, u konfekcijskom odelu odbojne braon boje i sa šarenom kravatom, koja se ni sa čim nije uklapala. Odmah do njega je potpredsednica stranke, Marica Žugić. Blajhane kose, sa tragovima nekadašnje lepote na licu, koju je

ubio preterani aktivizam i naporan terenski rad. Drugi potpredsednik, Milovan Masnikosa, ličio je na svoje prezime.

Neodoljivo su podsećali na neka stara vremena, koja nisu pamtili mladi stranački lavovi, među kojima se, svojom markantnošću i vrhunskom elegancijom, izdvajao generalni sekretar, Ivo Komad. Izuzetno lep muškarac u kasnim tridesetim, crne kose i pravilnih, oštih crta lica. Sa strane je stajao predsednik Izvršnog odbora Vlasta Čaturilo, pažljivo prateći zbivanja. Njegovom oštrom i lukavom oku nije promaklo da je u prostoriju, nakon dvadesetak minuta odsustva, ponovo ušao najmlađi od svih. Portparol Tatomir Tihić. Lepuškast momak, pravi vojnik partije, uvek besprekorno poslušan i odan šefu.

Nakon poslednjih reči novoizabranog ministra, koje je državna televizija, za svaki slučaj, ponovila i na kraju vesti, posle vremenske prognoze, prolomi se frenetičan aplauz, prekinut praskom čepa upravo otvorene boce *Dom Pérignon*-a.

– Bravo, care! – viknu Masnikosa, okupan skupocenim šampanjcem.

– Kako je moćan! Sva sam se naježila – strese se Marica.

– Priča, vala, kô sveti Jovan Zlatousti...

– Tri koplja ispred ostalih! – stegnu Tatomir pesnicu.

Zadihan, sa olabavljenom kravatom oko tankog vrata i sav crven u licu, kao da je trčao maraton, u prostoriju ulete Isidor Zec. Okupljeni ga pogledaše s gađenjem:

– O, gospodine poslaniče...

– Govori! Šta je bilo po kuloarima?

– Ucenili smo ih – napravi pauzu, dajući sebi na značaju.

– Morali su da glasaju za šefa... Muda su im bila u procepu...

Svi odvažno klimnuše glavom.

– Tako se to radi, ako si muško, a ako nisi, onda nisi ni zašta! Ne treba ni da živiš! – bila je van sebe Marica.

– Svi su stali u red da mu čestitaju. Čak i oni koji su se sat vremena ranije zaklinjali da nikad za njega neće glasati. Ljube ga, kao da su mu rod najrođeniji. Ja sam se jedva probio da ga izljubim – izabrani predstavnik naroda nije krio sreću što su njegove usne dodirnule mirišljivu kožu ministrovog lica.

– Podguzne muve! – dobaci neko.

– Ja bih takve na kolac nabijao! – pljucnu Ivo ispred sebe.

– Mi sad od tih dupevlaka nećemo ni doći na red kod šefa – skoro zaplaka Marica.

– Slavoljube, zovi ga odmah! – seti se Čaturilo. – Moramo biti praktični! Čestitaj mu! Kaži da smo oduševljeni! Voleće to!

Slavoljub, bez opiranja, uze telefon:

– Alo, kume, alo, ministre! Od srca ti čestitam, najpre u svoje ime, a onda i u ime svih nas... Održao si istorijski govor... Iz mozga si ih isterao... Pa, nema reči da ti opišem koliko sam ponosan, kume moj lepi...

„Govno jedno“, pomisliše istovremeno skoro svi prisutni, gledajući Slavoljuba.

– Reci mu da je tri koplja ispred ostalih! – dobacivao je Čaturilo. – Tri koplja!

– Al' naglasi da sam to za koplje ja prvi rekao! – prodera se Tatomir, pa se obruši na Čaturila. – Đubre jedno, plagijatorsko!

– Alal vera, ministre! – pokuša Marica da otme slušalicu.

– Reci mu! Nemoj posle da bude da ja ništa nisam rekla, a vi se svi šlihtate, samo tako! Nisam ni ja slepa kod očiju... I nek veže crveni konac oko ruke, radi uroka...

* * *

– Goveda! – promrmlja Vrtikapa prekidajući vezu i još dublje se zavalio u kožno sedište službenog automobila.

Uroni pogledom u svetla Beograda. Gledao ih je, sada drugim očima. Ponosno, kao da je sam lično zaslužan što ista postoje. Misli mu ponovo prekide zvuk telefona:

– Alo, ženo... Dobro si se setila! Svi su se javili pre tebe! Kako sam izgledao na televiziji?

Njegova žena Blagica, naizgled trajno zakopana u krizu srednjih godina, brisala je iskipelu kafu na šporetu:

– Prešao si pedesetu, a već si ministar! – odmah ga nesebično ujede – I, baš me briga kako si izgledao, ja od danas okrećem drugi list!

– Ako, ako... Progovori i ti mutava! Samo mu odbrusi! – vidno zadovoljna bodrila ju je njena majka. – Da se zna ko je glavni! Sve će tebe mama da nauči. Ima svima da nam svane, ako se ja budem pitala. A pitaću se! Bogami, hoću! – pripreti gospođa Caja, psihijatar u penziji.

Pošto je čuo i ostatak priče svoje žene, poželeo je da je zadavi golim rukama. Zamalo da padne, kad je izlazio iz kola. „I to baš sad, kad sam se toliko visoko uzdigao“, iznervira se.

– Uskopistila si se, a još nisam ni seo u fotelju! E pa neće moći! Ja sam sad ministar! Razumeš ti to! Ministar, bre! Kako, gde sam dosad? Pa šta ti radiš u životu, dokona ženo, ako ne gledaš Skupštinu? Aj' sad, imam sastanak u stranci! – besno prekide vezu, ali se odmah ozari.

Nalazio se ispred samog ulaza u zgradu Vlade i celu je obuhvati pogledom. „Konačno“, pomisli, skoro naglas.

– Čestitam, od srca! – uz duboki naklon, portir mu otvori vrata. – Dobro došli u Vladu, gospodine ministre... I, da vam kažem... Sad ste bili na televiziji... Baš umete da kažete! A i lep ste čovek, divota i za videti i za čuti... Baš, baš... onako...

Ove divne reči ljubavi, koju je narod očigledno gajio prema njemu, uliše mu neviđenu snagu, pa skoro prelete

stepenice do svog kabineta, na prvom spratu zgrade u Nemanjinoj ulici.

Ogroman prostor sačekao ga je u polumraku. Osvetljen samo uličnim lampionima spolja. Tumarao je, jedva nazirući konture, jer nije znao gde se pali svetlo.

Iza stola u duborezu, okrenu se velika kožna fotelja.

– Bela! – uplašeno poskoči. – Otkud ti?

Gledala ga je u polutami. Bio je prosed, prosečne visine, u poslednje vreme sa stomakom koji je lagano probijao stegne dugmadi na sakou. Stajao je kao ukopan. Tišinu naruši samo zvuk njenih visokih potpetica. Uhvati ga za kravatu i lagano privuče sebi:

– Muškarčino!

Okrenu se iznenađeno, kao da je tražio vlasnika tog komplimenta, ali ga ona lagano gurnu na sto, pa se, ne baš nežno, baci na njega. Bila je lepa kao boginja i raspomamljena kao divlja zver.

– Pa zar na lavovima? – promuca on zbunjeno, gledajući u njihove čeljusti.

– Navikavaj se na zveri – nemilosrdno ga ujede za vrat i on izgubi svaku kontrolu.

Kada je sve bilo gotovo, s pantalonama oko članaka i gole zadnjice, strovali se u svoju, teškom mukom osvojenju, ministarsku fotelju:

– Uvek sam ovako zamišljao moć... Moć, bre!

* * *

Kada su funkcioneri Sposobne stranke saznali da Vrtikapa neće doći, zbog, kako im je javio, neodložnih državnih poslova, brzo su se razišli. Ostala su samo dvojica... Nezadovoljnih.

- Ako mi ne sjebemo njega, sjebaće on nas!
- Ne boj se, Čaturilo! Stranka je sad naša – bio je siguran Slavoljub. – Neće ta budaletina mrdnuti dupetom iz Vlade...
- Jesi li video ove govsnare ovde? Kakve poltrončine!
- Ko ih jebe! Služiće oni nama bolje nego njemu što služe. Neprimetna senka pojavi se iza poluodškrinutih vrata.
- Nek on samo pumpa lov u stranku, a ostalo ćemo lako.
- Nećemo mi od njega videti ni žute banke – dobro je znao Slavoljub svoga kuma. – Taj samo svoju guzicu podmazuje.
- Kad mu prljav veš izađe na videlo, sam će pasti... Ide mo do kraja... Obećaj da nećeš odustati...
- Nisam ja pička! Živim da ga vidim kako se valja u blatu.
- Jebem ti zemlju gde je on ministar, a ona kurvetina žari i pali! Moramo je skloniti, po svaku cenu. Mnogo je opasna... A onda... – Čaturilo iznenada skoči: – Čekaj da završim ova vrata! Ubi me promaja! – krenu ka silueti koja se neopaženo izgubi.

* * *

- Priznaj da je i seks bolji, kad ministar jebe – bio je pun sebe Vrtikapa, dok mu je Bela pokazivala gde se pali svetlo.
- U ovim stvarima ti si za mene odavno premijer...
- Baš znaš da mi nahraniš sujetu...
- Oduvek sam znala koja vrsta hrane najviše prija političarima – namignu, pa objasni plan: – Ujutru si ovde u osam. Moroni iz partije dolaze u devet... A kod tebe ulaze u deset...
- A šta ja radim tih dva sata? Blejim?
- Što se mene tiče, možeš i da pleteš i da predeš... Meni je

- sasvim svejedno... Oni i dolaze ranije da bi čekali... Idealno je da te potčinjeni čekaju... Tako se najbolje dresiraju... A i značajniji si u njihovim očima... Reći ćemo da si bio sa ambasadorima Amerike i Evropske unije... To zvuči moćno...
- Aspido! – zadovoljno frknu. – A šta, posle toga? Ona mu sve pojasni, do poslednjeg detalja.
- A državna posla?
- Državna posla i postoje da bi čekala...
- Imaš li još neko uputstvo za mene, to jest ministra?
- Da! Reći ćeš ološima iz stranke da ubuduće s tobom kontaktiraju isključivo preko mene. Da te ne opterećuju. Imaš ti sada važnija posla. Zato sam ja tu. Da budem tvoj gromobran.
- Vrtikapa zadovoljno napusti svoj kabinet. Samo nekoliko trenutaka kasnije, njoj zazvoni telefon i ona se veselo javi:
 - Omiljena uhodo... Predloži sutra ono... Šta si čuo? Ko? Krijući se u stranačkom klozetu, portparol Tatimir Tihić stajao je na WC-šolji i pričao skoro nečujno:
 - Slavoljub i Čaturilo... Nešto opasno smeraju... Kažu da će im premijer pomoći da ga ruše...
 - Budaletine! Nek se samo nadaju... Pa premijer Vrtikapu prosto obožava...

* * *

Iako je ponoć odavno prošla, premijer Dragutin – Guta Karanfilović, političar neverovatnog talenta za manipulacije, na sve spreman, sem na odlazak s vlasti, sedeo je u svom kabinetu. Čovek, čija je figura obrnuto proporcionalna njegovoj moći, opet je nadmudrio sve svoje protivnike. Kržljav, ćelav, pomalo smeten i prilično neugledan. Poput nekog čovečuljka, ličio je na smušenog kancelarijskog moljca, kakve

smo viđali u starim TV dramama. Skoro svi su se čudili kako je neko takav ikada mogao da napravi bilo kakav uspeh u politici, obzirom da se njegova pojava protivila svim zakonima logike... I marketinga... Pa čak i onim psihološkim... Ali uprkos svemu, njegov najsažetiji opis svodi se na jednu jedinu reč: prevejan.

Zadovoljno je trljao ruke zbog svog najnovijeg poduhvata. Nakon burnog razlaza sa jednim od prethodnih koalicionih partnera, uspeo je da očuva Vladu uvlačenjem u nju svog rezervnog igrača, Jevte Vrtikape. Kupio je vreme, a to mu je, u ovom trenutku, najvažnije. Prijali su mu izveštaji u novinama sa maštovitim naslovima: *Stari lisac opet smazao kokoške*, *Guta progutao opoziciju*, *Premijer izveo državni udar*... Grudi mu ispuni ponos. Bio je tip pobednika i uživao je u svojoj veštini, ne samo da nadmudri druge, nego i da ih ponizi.

Glas voditeljke sa TV-a i Vrtikapa, kao zvezda večeri, u njemu pobudiše neopisiv gnev. Urlik se prolomi prostorijom.

U sekundi, pred njim se stvori njegov šef kabineta, Stojko Obestić. Obrazovan, beskrajno vredan i upadljivo feminiziran momak, bez dlake na jeziku. Jedan od retkih čiji su živci odolevali njegovim nastupima besa i salvama uvreda. I jedan jedini na celom svetu koji bi mu u brk skresao sve što misli, ma koliko to izazivalo njegove, ne baš blago histerične, napade.

– Ja sam premijer, znači glavni! Ja, Dragutin – Guta Karanfilović! Zapamti to! Zato, ne dozvoljavam da mi neki nikogović Vrtikapa pomuti slavu!

– Pa on vam je koalicioni partner! Sami ste ga birali! Nisam vam ga ja birao!

– Mrmotu jedan! Može sto puta da mi bude koalicioni partner, baš me zbole! Moramo ga odseći od medija.

– Pobogu, šefe, pa ne možemo mu zabraniti da daje izjave!
– Naravno da možemo, idiote! Ja sam premijer, a kad si premijer, onda možeš sve. Zapamti to!

– Ja vas uopšte ne razumem...

– To je zato što si glup! Na jednu njegovu izjavu tri moje da se puste! I, bolje ti je da mi nađeš nešto da ga ucenjujemo... Da ja njemu doakam, pre nego on meni...

– Pa zašto ste ga onda i uzimali u Vladu? Da se akate s njim? Mogli ste i bolju igračku da kupite... I dosta jeftiniju...

– Nisam ja njega uzeo u Vladu zato što sam hteo, nego zato što sam morao! – kočoperno mu se unese u lice. – Zato ću sada da ga sjubem u toj usranoj stranci... Da postavim mog čoveka tamo... Da platimo ako treba!

– Da platimo, šefe...

– Treba da se vidim sa onim njegovim što se nudi... Dobro je da uvek ima Iznoguda*.

– O, Bože! Sa njim?

– On je miš, ali o sebi ima visoko mišljenje... Da je pacov.

– Ali on je neopevano đubre!

– Đubre, đubre... Al' korisno... Može lepo da se reciklira...

* * *

Sledećeg jutra, na vratima kabineta ministra Vrtikape već je stajala pločica sa njegovim imenom. Inače, kabinet su sačinjavale četiri kancelarije. Iz prostorije predviđene za sekretaricu, vodila su troja vrata. Sa leve strane bila je ogromna, bezmalo sto kvadrata velika, kancelarija ministra. Desno je bila kancelariju šefice kabineta, a pored – mali salon za goste.

* Iznogud – lik iz francuskog humorističkog stripa, kalifov vezir koji žudi da bude kalif umesto kalifa.